

ע"פ 2519/14 - ענאד אבו קיעאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 2519/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער: ענאד אבו קיעאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים
(כב' השופט הבכיר א' כהן) בת"פ 21714-09-13 מיום
23.2.2014

תאריך הישיבה: י' בחשון התשע"ה (03.11.2014)

בשם המערער: עו"ד רויטל בן-שבת כץ

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס

פסק-דין

לפנינו ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן) שהרשיע את המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של נהיגה פזיזה ורשלנית, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק; וגניבת רכב, לפי סעיף 413ב(א) לחוק. בית המשפט גזר על המערער, לנשיאה במצטבר, 20 חודשי מאסר בפועל בגין גניבת הרכב; ו-10 חודשי מאסר בפועל בגין יתר העבירות, דהיינו 30 חודשי מאסר בפועל בסך הכל. עוד נגזרו על המערער 12 חודשי מאסר על תנאי למשך תקופה של שנתיים לבל יעבור עבירה מסוג גניבת רכב; ו-8 חודשי מאסר על תנאי למשך תקופה זהה לבל יעבור שוב אחת מהעבירות האחרות שבהן הורשע.

1. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 2.9.2013 בשעה 22:30 או בסמוך לכך החנה המתלונן את הרכב הצבאי השייך ליחידתו (להלן: הרכב) בדרך כורכר בסמוך לתחנה המרכזית באשדוד. זמן קצר לאחר מכן, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הגיע המערער למקום; פרץ לרכב; והחל בנסיעה לכיוון ירושלים. סמוך לאחר השעה 23:00 התקבל במשטרה מידע על אודות גניבת הרכב ושתי ניידות הוצבו באחד הכבישים בירושלים במטרה ללכוד את המערער. בעקבות מידע שקיבלו השוטרים שבניידות הגיעו הללו למקום הימצאו של המערער בעיבורי העיר, הפעילו את הסירנות שברכביהם וקראו לו לעצור. משהמערער לא שעה לקריאות ניסו השוטרים באחת הניידות לעוקפו משמאל. בתגובה הסיט המערער את הרכב שמאלה והתנגש בניידת, שהאטה כתוצאה מכך. לאחר מכן החלו השוטרים שבניידת השנייה לדלוק אחרי המערער; והלה חסם את הניתב וגרם לניידת להתנגש במכוניות שחנו בצד הדרך. משהמשיך המרדף התנגש המערער בניידת השנייה וגרם לה לנזק; ולבסוף החל להימלט ברגל עד שנתפס בידי אחד השוטרים.

2. לאחר הרשעתו של המערער לפי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, הורה בית המשפט על הגשת תסקיר מאת שירות המבחן בעניינו. בתסקיר מיום 29.1.2014 צוין כי המערער, יליד 1974 ואב לעשרה ילדים, עבד טרם מעצרו כקבלן בניין והתגורר באחד השבטים בפזורה הבדואית בנגב. למערער הרשעות קודמות בגין עבירות של הסעת תושב זר; איומים; ותקיפת שוטר, מהשנים 2008-2011. שירות המבחן מסר כי התרשמותו היא שהמערער מתקשה לגבש גבולות נורמטיביים בחשיבתו ובהתנהגותו; וכי מעורבותו בעבירות נושא ערעור זה נבעה מקושי להתמודד עם פיתוי כלכלי. עוד נמסר כי המערער גדל במשפחה מרובת ילדים ובתנאים סוציו-אקונומיים קשים; וכי נשר ממערכת החינוך לאחר שש שנות לימודים בלבד ומאז עבד למחייתו ולפרנסת משפחתו. צוין כי שהות המערער במעצר קשה עבורו וזאת נוכח בעיות שונות של ילדיו; וכי המערער קיבל אחריות על מעשיו והביע חרטה עליהם. לבסוף נמסר כי לאחר התלבטות ונוכח חוסר יציבותו של המערער הוחלט להמליץ להשית עליו מאסר בפועל וכן מאסר משמעותי על תנאי.

3. בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן) הרשיע כאמור את המערער לפי הודאתו בעבירות כאמור ברישה של פסק דין זה. בית המשפט קבע כי מדובר בשני אירועים שונים - גניבת הרכב מזה ונהיגה פזיזה ורשלנית והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו מזה. לפיכך, כך נקבע, יש מקום לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאירועים. ראשית, אשר לאירוע גניבת הרכב, נקבע כי הערך החברתי שנפגע מביצועה של עבירה זו הוא ערך הקניין; וכי מדיניות הענישה הנהוגה היא הטלת מאסר בפועל. עוד נקבע כי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הן מצוקתו הכלכלית של המערער והנזק הכלכלי שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה; וכי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הן מצב משפחתו של המערער, נטילת האחריות וההודאה מצדו וכן עברו הפלילי. מתחם העונש לאירוע הראשון הועמד בטווח שבין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל. שנית, אשר לאירוע עבירת נהיגה פזיזה ורשלנית והפרעה

לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נקבע כי הערך החברתי המוגן הוא ביטחון הפרט, ובמיוחד ביטחון השוטרים וציבור משתמשי הדרך. הנזק הצפוי מביצוע העבירה, כך נקבע, הוא פגיעה בחיי השוטרים, והנזק שנגרם בפועל הוא פגיעה בניידות המשטרה. עוד נקבע כי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה זהות לאלו שנמנו ביחס לאירוע הראשון. מתחם הענישה לאירוע זה הועמד בטווח שבין 8 ל-20 חודשי מאסר בפועל. לבסוף השית בית המשפט על המערער עונשים אלה: 20 חודשי מאסר בפועל בגין האירוע הראשון; ו-10 חודשי מאסר בפועל בגין האירוע השני, אשר ירוצו במצטבר כך שהמערער יישא ב-30 חודשי מאסר בפועל בסך הכל. עוד הוטלו על המערער עונשי מאסר על תנאי כמפורט ברישה של פסק דין זה.

4. מכאן הערעור שלפנינו, המכוון לחומרת העונש שנגזר על המערער. יוער כבר בשלב זה כי לאחר הגשת הערעור וקודם לדיון שנערך לפנינו, ניתן פסק הדין בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר) שם נדונה שאלת פרשנותה של התיבה "אירוע אחד" שבסעיף 40 לחוק העוסק ב"ריבוי עבירות". הצדדים התייחסו לפסק דין זה בדיון לפנינו. המערער טוען בערעורו כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שקבע כי מדובר בשני אירועים נפרדים שיש לקבוע בגינם שני מתחמי ענישה נפרדים, שעה שמדובר למעשה באירוע אחד המצדיק קביעת מתחם ענישה אחד בלבד. זאת, בפרט לאור פסק הדין בעניין ג'אבר. המערער תומך טענה זו בכך שבית המשפט המחוזי לא נימק את קביעתו שלפיה מדובר בשני אירועים שונים; בכך שכתב האישום מחזיק אישום אחד בלבד; ובכך שיש קשר ישיר בין גניבת הרכב לבין הנהיגה הפזיזה והרשלנית וההפרעה לשוטרים, במובן זה שביצוע "מושלם" של עבירת גניבת הרכב היה כרוך בהימלטות שהקימה את שתי העבירות האחרות. עוד נטען כי סמיכות הזמנים שבין ביצוע העבירות וזהות הערכים המוגנים ביחס לכולן מעידות אף הן על כך שמדובר בפעולה עבריינית אחת מתמשכת. אילו היה נקבע שמדובר באירוע אחד ומשכך במתחם ענישה אחד, כך נטען, היה העונש שהושת על המערער קל יותר. חלף שני מתחמי הענישה שקבע בית המשפט המחוזי, סבור המערער כי נכון היה לקבוע מתחם אחד, בטווח הנע בין 3 חודשי עבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל. לחילופין טוען המערער כי ככל שיימצא כי בדין נקבעו שני מתחמי ענישה נפרדים, הרי שבית המשפט המחוזי סטה לחומרה בעונש שקבע בתוך כל אחד מהם בנתון למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבותיו האישיות.

5. המשיבה סומכת ידיה על גזר הדין של בית המשפט המחוזי, מטעמיו. לשיטתה, גם בהינתן פסק הדין בעניין ג'אבר יש לראות את ההתרחשות נושא הערעור כשני אירועים מובחנים, בין היתר נוכח הריחוק הגיאוגרפי בין המעשים - שתחילתם באשדוד והמשכם בירושלים; ומכל מקום, אף אם היה נקבע כי מדובר באירוע אחד, לא היה בכך כדי לשנות מהעונש שהושת על המערער.

6. בתסקיר משלים מיום 29.10.2014 שהוגש לעיונוני ציין שירות המבחן כי המערער משתתף אמנם בקבוצת טיפול אך כי הוא מתקשה להבין את דפוסיו הבעייתיים ולהעמיק את התייחסותו למעשיו; וכי הוא זקוק להמשך טיפול. עוד נמסר כי אף שהמערער גילה חרטה על מעשיו והודה במיוחס לו, התרשמות שירות המבחן היא כי מדובר בהתייחסות שטחית בלבד.

7. לאחר שבחנתי את גזר הדין של בית המשפט המחוזי ועיינתי בהודעת הערעור, וכן לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפנינו, באתי למסקנה שדין הערעור להידחות בכפוף להערות שלהלן. להשקפתי, נכון לסווג את המקרה שלפנינו כאירוע אחד בלבד, הכולל הן את עבירת גניבת הרכב הן את עבירות הנהיגה הפזיזה והרשלנית וההפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. אלא שגם לפי סיווג זה, לא מצאתי להתערב בתוצאה שאליה הגיע בית המשפט המחוזי, דהיינו בעונש שראה לגזור על המערער. ואסביר. בעניין ג'אבר נדונה שאלת סיווגה של מסכת התרחשויות כ"אירוע אחד" כמשמעותו בסעיף 40 לחוק. בפרשה זו נקבע (בדעת רוב) כי עבירות המקיימות את מבחן "הקשר

ההדוק", במובן זה שיש בהן סמיכות זמנים ושהן חלק מתכנית עבריינית אחת, ייחשבו לאירוע אחד (שם, פסקה 5 לחוות הדעת של השופטת ד' ברק-ארז). עוד הודגש כי מקום שנקבע כי סדרת פעולות מהווה אירוע אחד, שומה על בית המשפט לקבוע בגיבן מתחם ענישה אחד (סעיף 40ג(א) לחוק). בשלב הבא, לאחר שבית המשפט חילק את מסכת הפעולות לאירועים (אחד או יותר), עליו להמשיך ולקבוע ביחס לכל אירוע בנפרד אם הוא כולל "מעשה" אחד או יותר (סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; עניין ג'אבר, פסקה 26 לחוות דעתו של חברי השופט י' דנציגר; פסקה 8 לחוות דעתה של השופטת ד' ברק-ארז). מקום שאירוע אחד כולל מספר "מעשים", תקרת מתחם הענישה הפוטנציאלי תיקבע לפי הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים. ודוקו: הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים מהווה את תקרת המתחם האפשרית, אך אין משמעות הדבר כי תקרה זו תהווה בהכרח - או לרוב - את הרף העליון במתחם הענישה, שעליו להיקבע בנתון לנסיבות העניין הקונקרטי.

8. כדוגמה ליישום מבחן הקשר ההדוק לצורך קביעה מהו "אירוע" הוצג בעניין ג'אבר תרחיש היפותטי שנסיבותיו דומות במידת מה לנסיבות המקרה שלפנינו:

"ניתן להתייחס למקרה שבו אדם פורץ לבית, גונב ממנו פריטים שונים ונמלט מן המקום כשהוא נוסע באופנוע במהירות מופרזת. המשטרה דולקת בעקבותיו, ומתנהל מרדף שבסופו הוא נתפס לאחר שגם ניסה לתקוף שוטר. ברי כי בדוגמה זו עבר המבצע עבירות רבות ושונות, וכי אף ניתן לפצלן למספר 'מעשים'. עם זאת, כולן בוצעו בסמיכות זמנים רבה ויש ביניהן קשר הדוק, כך שיש לראות בהן חלק מ'אירוע' אחד" (שם).

בדומה לדוגמה שהובאה לעיל, גם בענייננו ביצע המערער מספר "מעשים": תחילה גנב את הרכב; בהמשך נהג בפזיזות וברשלנות תוך שהמשטרה דולקת אחריו; ולבסוף הפריע לשוטרים בשעת מילוי תפקידם. ברי כי בין המעשים מתקיים קשר הדוק המחייב לראותם כאירוע אחד בלבד: המעשים השונים מהווים חלק מאותה תכנית עבריינית (אף אם זו התגבשה "תוך כדי תנועה"); הם התקיימו בסמיכות זמנים; והם נובעים זה מזה. אין בידי לקבל את טענת המשיבה שלפיה כיוון שחלק מהמעשים התרחשו באשדוד וחלקם האחר בירושלים יש לראותם כשני אירועים מובחנים. כפי שציינתי בעניין ג'אבר, "התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כלל מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים" (שם, פסקה 2 לחוות דעתי; ההדגשה הוספה; ראו גם חוות דעתי בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2014)). הריחוק הגיאוגרפי בין המעשים אינו מצביע אפוא על כך שעניין לנו בשני אירועים שונים; ואין בו כדי לגרוע מהקשר ההדוק שכלל מעשי המערער מקיימים ביניהם. משמצאנו כי היה לסווג את המקרה שלפנינו לאירוע אחד חלף שני אירועים, עלינו, כפועל יוצא, לעמוד על מתחם ענישה אחד ההולם אירוע זה (סעיף 40ג(א) לחוק). כאמור, הגבול העליון (אך לא המחייב) למתחם הענישה יהא הצטברותם של עונשי המקסימום הקבועים בחוק ביחס לכל אחד מהמעשים בתוך האירוע.

9. כקבוע בחוק, בעת קביעת מתחם העונש שומה על בית המשפט להתחשב בערך החברתי הנפגע מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בו; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ג לחוק; ע"פ 772/13 יחיאי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29.6.2014)). כפי שציין בית המשפט המחוזי, בעבירה של גניבת רכב הערך החברתי המרכזי הנפגע הוא ערך הקניין, שהרי הוצאת הרכב מידי בעליו פוגעת בו פגיעה אישית וכלכלית ואף מערערת את תחושת הביטחון שלו (ראו ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל, פסקה ג (15.5.2006)). אשר לנהיגה פזיזה ורשלנית, ובפרט כשמדובר במנוסה מרשויות החוק, הערכים החברתיים העומדים על הפרק הם ביטחון ציבור משתמשי הדרך ושלומם ויכולתן של הרשויות לאכוף את החוק ולהביא עבריינים לדין (ע"פ 5500/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (6.11.2014)); ע"פ 5446/13 סאבר נ' מדינת ישראל, פסקה 7

עבירת הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו פוגעת אף היא בערכים האמורים ובייחוד ביכולתן של רשויות האכיפה לעשות מלאכתן נאמנה (ראו ע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.4.2009)). במקרה שלפנינו, מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא משמעותית. לא זאת בלבד שהמערער ביקש להימלט מאימת הדין, אלא שהוא לא נרתע מלסכן את השוטרים - שעה שהתנגש בשתי הניידות בזו אחר זו - וכן את שלום ציבור משתמשי הדרך כדי להשיג את מבוקשו. יש לראות מעשים מעין אלה בחומרה רבה. חומרה זו שרירה וקיימת גם בנתון לכך שהמערער לא הורשע בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332 לחוק כי אם בעבירה של נהיגה פזיזה ורשלנית "בלבד" (ע"פ 8116/10 אבו עמאר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (10.3.2011)).

10. מכאן למדיניות הענישה הנהוגה, הנלמדת מפסיקתו של בית משפט זה לאורך השנים. עיון בפסיקה זו מעלה כי במקרים שעובדותיהם דומות, המערבים גניבת רכב; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו; ונהיגה פזיזה ורשלנית, ושהם לא נגרם נזק לחיי אדם או פגיעה קשה בגוף, הוטלו עונשים בטווח הנע ככלל בין 12 לבין 32 חודשי מאסר בפועל: ע"פ 5492/11 אלרחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (5.8.2012) (הושת עונש של 24 חודשים; המערער הורשע גם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אך ניתן תסקיר חיובי בעניינו); ע"פ 4836/11 חמאד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.1.2012) (הושת עונש של 14 חודשים; המערער הורשע גם בעבירה של החזקת מכשירי פריצה, אך ניתן תסקיר חיובי בעניינו); ע"פ 5800/11 שלהב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (22.3.2012) (הושת עונש של 16 חודשים; המערער הורשע גם בעבירה של נהיגה ללא רישיון); ע"פ 4952/12 אבו זהרה נ' מדינת ישראל (21.1.2013) (הושת עונש של 12 חודשים; שם הוסכם על הסדר טיעון לעניין העונש נוכח חולשה ראייתית; יוער כי בפרשה זו לא הורשע המערער בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו כי אם בעבירת "הפרת אות הניתן על ידי שוטר במדים" וכן שהייה בלתי חוקית); וע"פ 1427/13 עתמאן נ' מדינת ישראל (22.5.2013) (הושת עונש של 32 חודשים, וכן צבירה של 10 חודשי מאסר מתיק קודם; הערעור התקבל במובן זה שהצבירה הופחתה מ-10 ל-5 חודשים בלבד).

11. בעניינו, מעשיו של המערער, ובין היתר ניסיונו להימלט מהמשטרה תוך נהיגה פרועה, מעידים הן על זלזול בחוק ובמשטרה, הן על אדישות לסיכון השוטרים וציבור משתמשי הדרך (ע"פ 5691/09 גבארין נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (11.10.2009)). אף שהשוטרים קראו לעברו לעצור, ביצר המערער לסכנם ולהתנגש בניידות שבהן נסעו, תוך שהוא גורם נזק לרכוש ומסכן את הסובבים אותו - הכל כדי להימלט מאימת החוק. על יסוד התשתית שהונחה לעיל, ובכלל זאת הערכים הנפגעים ומידת הפגיעה בהם; נסיבות ביצוע העבירה; ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי כי יש להעמיד את מתחם הענישה בנסיבות המקרה שלפנינו בטווח שבין 12 לבין 32 חודשי מאסר בפועל. משאלה הם פני הדברים ובשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כמצוות סעיף 40 לחוק כפי שיפורט להלן, לא מצאתי כי התוצאה שאליה הגיע בית המשפט המחוזי אשר השית על המערער מאסר בפועל בן 30 חודשים מגלה עילה להתערבותנו. מתסקיר שירות המבחן עולה כי לצד כמה רשמים חיוביים, נמצא כי המערער מתקשה כאמור להבין את דפוסיו הבעייתיים ולהעמיק את התייחסותו למעשיו. עברו הפלילי של המערער הכולל עבירה של תקיפת שוטר מלמד כשלעצמו על היעדר קבלה של מרות הדין. כל אלה מטים אף הם את הכף לגזירת עונשו של המערער ברף הגבוה של המתחם האמור. התוצאה היא כי אף שכאמור אין בידי לקבל את הקביעה שלפיה עניין לנו בשני אירועים נפרדים, לא ראיתי כי סיווג המקרה כאירוע אחד בעניינו מצדיק התערבות בעונש שהושת על המערער. כפי שצינתי בעניין ג'אבר, "הבחינה אם העבירות השונות שביצע הנאשם מהוות 'אירוע אחד' היא תכליתית-פונקציונאלית" (שם, פסקה 2 לחוות דעתי). מטרתה לשמש כלי עזר לערכאה הדיונית בבואה להשוות את העניין שלפניה למקרים דומים אחרים. על כן, סיווג שגוי כשלעצמו אינו מצדיק בהכרח התערבות של ערכאת הערעור בעונש שנגזר, מקום שהעונש שהושת על נאשם בערכאה הדיונית אינו חורג ממתחם העונש ההולם, כמפורט לעיל.

אציע אפוא לחבריי כי נדחה את הערעור.

שׁוֹפֵט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים לקביעותיו של חברי השופט פוגלמן במקרה דנן, הן במישור העקרוני והן במישור הקונקרטי. כחברי גם אני סבור כי יש להשקיף על המקרה דנן כ"אירוע אחד", וכפועל יוצא לקבוע מתחם ענישה הולם אחד לכל העבירות שביצע המערער במסגרת אותו האירוע, ומתוכו לגזור את העונש הקונקרטי הראוי בנסיבות הספציפיות. כמו כן, מקובלת עלי מסקנת חברי בדבר מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין ובדבר עונשו הקונקרטי של המערער דנן.

בנקודה אחת חולק אני על חברי, אם כי אין במחלוקת שבינינו כדי להשפיע על התוצאה במקרה דנן, ולכן אסתפק בהערה קצרה. בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר) סברתי כי לצורך המענה על השאלה האם תרחיש עובדתי מסוים מהווה "אירוע אחד" או שמא "כמה אירועים", על בית המשפט להפעיל את המבחן הצורני-עובדתי שפותח והשתרש בפסיקת בית משפט זה, וכי אין צורך לקבוע מבחן חדש לשם כך. חברי להרכב בעניין ג'אבר - חברי השופט פוגלמן וחברתי השופטת ברק-ארז - סברו כי יש לקבוע לשם כך מבחן חדש, וכך בא לעולם מבחן "הקשר ההדוק". חברי השופט פוגלמן בחן את המקרה דנן בהתאם למבחן "הקשר ההדוק" וקבע כי מדובר ב"אירוע אחד". כאמור, אני מסכים עם קביעה זו. עם זאת, אציין כי למסקנה זו ניתן היה להגיע לשיטתי גם על פי המבחן הצורני-עובדתי.

בהינתן כי אין למחלוקת זו שביני לבין חברי שום השפעה על התוצאה במקרה דנן, הרי שמדובר במחלוקת אקדמית יותר מאשר במחלוקת פרקטית, ולכן איני מוצא לנכון להאריך בדברים.

בכפוף להערה האמורה לעיל, אני מסכים לפסק דינו של חברי השופט פוגלמן.

שׁוֹפֵט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים לחוות דעתו של חברי השופט ע' פוגלמן. באשר למחלוקת בשאלה "אירוע מהו?", אומר רק כי אני מסכים לתוצאה המשותפת אליה הגיעו חבריי - הן במקרה זה והן ביחס לעניין ג'אבר (ע"פ 4910/13). הואיל וסבורני כי המבחן צריך להיות ברור, מובן וקל ליישום ככל הניתן, אבחר להמתין לעת מצוא כאשר בניגוד לשני המקרים שהובאו - היא מונח בפנינו מקרה גבול. התקווה היא שהניסיון הפסיקתי יעשה את שלו, וניתן יהא לנסח מבחן קונקרטי להבדיל ממבחני עזר כגון השכל הישר או ניסיון החיים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט ע' פוגלמן.

ניתן היום, ז' בטבת התשע"ה (29.12.2014).

שופט

שופט

שופט
